

1. scéna: Profesorská kancelář, je v ní student na konzultaci.

Profesor: Takže, jak jsem řekl, ta vaše práce o Heideggerovi je rozhodně velice zajímavá. *Pauza, k sobě* Ano, ano, velice, velice zajímavá a podnětná.

Student: Děkuju pane profesore. Takže bych to mohl už předložit k obhajobě?

Pr: No, samozřejmě k tomu mám ještě několik málo poznámek, ale nevím, jestli mám ještě čas to dnes s vámi probrat. *Opět pauza, poté neočekávaně vypálit* Vy jste ho opravdu celého přečetl?

St: *Obranně, zakoktávat* Ne, bohužel úplně celého ne. Vlastně jenom některé části, é, výtahy, v překladu.

Pr: *S úlevou* Ufff, no to jsem si oddechl. Víte jednou za čas se najde někdo, kdo to doopravdy četl, to se pak velice špatně spolupracuje. No, ale jak vidím, tady problém mít nebudeme. Každopádně bych si to ale rád ještě jednou prošel a až tak za dva dny, nebo raději řekněme za týden, přijdete, můžeme to uzavřít. Je to přece jenom diplomová práce, takže bychom to neměli jenom tak spláchnout, že?

St: Takže se mám tedy za vámi zastavit příští týden.

Pr: Přesně tak. Za čtrnáct dnů ve stejnou dobu to bude ideální.

St: Ale.

Pr: *Zvedne se, začne studenta vyprovázet.* Takže jak jsem řekl. Stavte se za tři týdny, to už budu mít dokonale nastudovaného i toho Heideggera. Tedy myslím tím, že si ho osvěžím. *Nashledanou. Vyšoupne ho ze dveří, vrátí se ke stolu a začne hrabat v knihovně. Vytáhne buchli.* Tohle přece nemůže za tři týdny nikdo přečíst. *Zvrátí se do křesla a začne diplomkou listovat, změní se světlo, podívá se na hodinky* Proboha, to už je tolik? *Veźme kabát a klobouk a odchází. Změna scény za pochodu, na prostřední část pódia se promítá nápis „Kiosk“ nebo něco podobného, pod ním je stůl se zbožím a váhou, za ním prodavač. Prší*

Prodavač.: Dobrý večer. Jak se dneska vede, pane? Počasí se nám moc nevyvedlo.

Heidegger: Nesnáším podzim. Zvláště tady ve Švýcarsku je to hnusné období.

Prod: Chtělo by to někam za teplem. V takovém Egyptě musí být nádherně pořád.

Heid: Třeba na Sinaji? *Trapná pauza* Ne, myslím, že v Egyptě je na mě až příliš vedro.

Prod: Máte na mysli válku nebo podnebí, pane?

Heid: Podnebí samozřejmě. Válka co nevidět skončí.

Prod: Myslíte, pane? V novinách píšou něco jiného. Podle nich napadnutí Ruska celou situaci jenom zhoršilo a jestli se do toho zapojí i Amerika ...

Heid: Amerika ať se stará o sebe, tohle se týká výhradně Evropy ... a části Asie, tedy větší části Asie ... a severní Afriky, samozřejmě s kouskem střední. Každopádně Amerika nemá s touhle válkou nic společného, tedy ta severní.

Prod: Jistě, teď už se mi to také tak jeví. Čím vám tedy mohu posloužit.

Heid: Došla mi káva. Prosil bych nějakou brazilskou.

Prod: Nám bohužel také došla.

Heid: A kdy dostanete novou?

Prod: Dodávky jsou teď dost nepravidelné. Atlantik není právě nejbezpečnější místo.

Heid: Dobrá obejdu se bez kávy. Máte nějaké francouzské víno?

Prod: Je válka, pane, francouzští vinaři mají jiné starosti.

Heid: Tak nějakou ruskou vodku.

Prod: Válka.

Heid: Co sem pořád pletete tu válku, Švýcarsko je přece neutrální.

Prod: To máte pravdu. Mám na skladě výtečnou čokoládu, sýry a nějaké nové modely hodinek. A o dvě ulice dál v bance, co v ní dělá vedoucího pobočky můj bratr, vám zřídí konto s velice výhodným úročením. Je skvělé vědět, že se válka Švýcarska nijak nedotkla.

Heid: Ano to je skvělé, ale na nic z toho nemám náladu. Nemáte něco z nějaké jiné neutrální země?

Prod: Byly by tu nějaké ryby ze Švédska.

Heid: Na ryby také nemám chuť. Zkuste proboha něco jiného než š. Co třeba Kanada?

Prod: Myslím, že v novinách byla zmínka o hokeji, pane. *Opět ticho*

Heid: Odsypte mi nějaký čaj. Tak dvacet, třicet deka.

Prod: Indický ani anglický není, pane ...

Heid: Já vím, válka. Nasypte mi cokoliv.

Prod: *Sype čaj* Takže to bude

Heid: Počkejte, vy to šidíte. Říkal jsem třicet.

Prod: Říkal jste ...

Heid: Já si moc dobře pamatuju, co jsem říkal.

Prod: *Dosype* Bude to pětatřicet ruppů, pane. *Heidegger mu dá peníze.* A tady je zpátky do franku, pane.

Heid: *přepočítá* Tak moment, deset ruppů chybí.

Prod: Ach omlouvám se, nevšiml jsem si. Tady jsou. Přeji dobrý večer. *Heidegger odchází se zlým pohledem.*

Heidegger přijde domů.

Manželka: No že konečně jdeš. Přinesl jsi tu kávu?

Heid: Copak nevíš, že je válka? Lodě se sem přes Atlantik nedostanou. Už aby to skončilo. Je to strašné, co se děje a zdá se, jako by se to nelepšilo, spíš naopak. A jestli se do toho ještě zaplete Amerika ...

Man: Nespekuluj, prosím. Pustím rádio, jdeš taky poslouchat?

Heid: Jdu, hned.

Manželka ladí rádio. V rádiu začne nějaký Hitlerův projev.

Heid: Nalad' tam Paříž, ne Berlín!

Man: A proč? Události jsou neměnné, je jedno, jestli uslyšíš, co se stalo, z jedné nebo druhé stanice.

Heid: Není, každá ti to řekne jinak.

Man: Paříž hlásí zaujatě.

Heidegger zesílí rádio.

Hlas z rádia: Naše vítězství je na dosah. Ruské jednotky se zbytečně snaží bránit naši neporazitelné německé armádě. Evropa bude konečně svobodná, nebude dál nedorozumění mezi lidmi neboť všichni budeme budovat jednotnou budoucnost. Všude po Evropě i celém světě víc a víc lidí začíná chápat, za co Německo riskuje a brzy nebude Německo v tomto posledním a spravedlivém boji samo.

Heid: *Vypne rádio.* Nemůžu to poslouchat dál. Měli bysme děkovat bohu, že se sami máme docela dobře, zatímco jinde umírají nevinní. Často se bojím, aby nás za to nestihl ještě krutější trest. Proslýchá se, co dělá Židům. Jestli je to pravda, tak je to strašnější, než cokoli jsem si dokázal představit.

Man: Nikdo nechápete, že Hitler dělá jen to, co musí, aby napravil tenhle svět. Sám to nechce, ale až příliš dlouho se tu nechával bujet plevel a o to víc se ho musí vytrhat. Je všude kolem nás.

Heid: Už začínám mít dost těchhle tvých názorů. A taky celé té přetvářky, ke které mě nutíš. Po celé fakultě se o mně určitě vykládá, že jsem rasista a fašista. Jak podle tebe pak vypadám před studenty a kolegy? A nejen před nimi, ale před celým městem. Zrovna před chvílí jsem seřval toho chudáka, co má dole obchod, za něco, za co určitě nemohl.

Man: Toho židáka? Vůbec mu to neuškodí. Už abys tady skončil a mohli jsme se vrátit do Německa. Jsem nervózní, že se tam teď píše historie, události se valí o překot a my tady sedíme a s ničím nepomůžeme.

Heid: Přestaň s tím. Kdybych nebyl takový posera, už dávno bych s celou tou komedií seknul.

Heid: Ještě mi jednou poděkuješ, až Německo tuhle válku vyhraje a o tobě se bude vědět, že jsi stál na správné straně. Sám jsi to slyšel. Čím dál víc lidí začíná chápat. I vy pochybovači jednou otevřete oči.

Konec scény, setmíváčka.

2. scéna: Scéna je nachystaná a nasvícená v jedné části jeviště. Menza. Ve frontě jsou tři studenti, jeden je obsloužen, další se dostává na řadu.

St1: *(kuchařka mu podá talíř)* Paní, nemohl bych dostat víc, z tohohle se přece nemůžu najíst.

Kuch: *(začne řvát)* A vy si myslíte, že jako co! Platíte tady za to pár kaček, a ještě si myslíte, že budete dostávat porce jako někde v Ritzu nebo co. Se běžte najíst někam jinam, když se vám to nelíbí. Ale to nemůžete, protože si to schováváte na chlast. Bych vám přála, abyste si šel na den stoupnou sem místo mě. *(během jejího řevu student kroutí hlavou a odchází, další dostane svou porci a odchází si přisednout k prvnímu, oba začnou jíst)*

St2: Ty vole, tak to sem ještě nezažil.

St1: Tady to vždycky bylo celkem strašný, ale tohle je fakt nářez. Nejhorší na tom je, že už jsem dva měsíce nikde nebyl.

St2: A nemůžeš se ani utěšovat, že jednou budeš pan někdo a pak se to otočí. Takovou krávu nikde na ústavu nepotkáš, abys jí to mohl vrátit, ta ani neví, co to takovej ústav vlastně je.

St1: Stejně bych jí to ani vrátit nemohl. Ta klidně seřve i nějakýho docenta nebo profesora, je jí to jedno.

St2: Jo, protože ví, že jí můžou být ukradení. To bys musel být na medině, a potkat ji za pár let v ordinaci, pak bys měl konečně navrch ty. Necháš ji prohnat rentgenem, CTěčkem, magnetickou rezonancí a ono už se na ní nakonec něco najde, aby si musela pár dní poležet.

St1: No jo, jenomže na medině nejsou, takže to bude zase autostop.

St2: Autostop?

St1: No, když jezdíš stopem, tak tě vezme někdo, kdo už nestopuje. A až ty budeš mít auto, tak zase budeš brát jiný lidi, abys to jako vrátil. A v životě je to stejný. Jednou na oplátku seřvu někoho já, i když si to zas až tak nezaslouží. A za všechno může tahle kráva.

St2: *(zasměje se)* Jo, to máš pravdu. Hele, jaks to myslel s tím, že už jsi dva měsíce nikde nebyl.

St1: No, protože pořád ležím v té pitomé diplomce.

St2: No jo vlastně, vždyť tys byl předevcírem na konzultaci. Co ti vlastně Baloňák řekl?

St1: Ty vole, on to snad ani nečetl. Řekl, že se mám zastavit za tři týdny. Jestli mi řekne, že tam mám předělávat nějaký větší oddíl, tak můžu na státnice v červnu rovnou zapomenout, měl bych na odevzdání už jenom týden.

St2: Tak to hod' teď za hlavu a někam večer zajdem.

St1: Tak jo, to můžem. Hele, jdeš teď na přednášku?

St2: *(podívá se na hodinky)* Jo, asi jo. *(oba přejdou do druhé části jeviště, která se osvětlí, jsou tam lavice a katedra, menza se zatmí, v lavicích sedí kompars, přijde Heidegger)*

Heid: Takže, jestli se dobře pamatují, minule jsme skončili u bytí ve světě a nucenosti obstarávat si jednotlivá jsoucna.

Kompars: Já bych měl jednu otázku. Nevím, jak mám chápat tu část o nemožnosti ulpívání na jednotlivých věcech a propadání jim.

Heid: Ano, to je opravdu velký problém, zkusím vám uvést nějaký příklad. To, co vám tady přednáším, totiž není jenom nějaká konstrukce na míle vzdálená realitě. Právě v dnešní době, víc než kdy jindy, se ukazuje její pravdivost. Naše svázanost s materiálními věcmi, které vlastně nepotřebujeme, důležitost, kterou přisuzujeme vědě a technice s jejich vynálezy, to

všechno jsou symboly naší vsazenosti do světa. *(je čím dál víc zaujatý monologem)* Naše snaha vymanit se z tohoto stavu je ale soustavně ničena lidmi, kteří svůj život postavili výlučně na vlastním prospěchu. Lidmi, kteří se nám snaží vládnout skrze naše peníze, kteří nám chtějí ukrást naši víru. Ale konečně nám po staletích svitla naděje a vy všichni stojíte před největší volbou svých životů. Apeluji na vás, zvolte správně. Vám Švýcarům byl naznačen příchod této volby již dávno a už dál čekat nemůžete. Jenom jeden z jazyků, kterým se ve vaší zemi mluví, představuje správnou volbu. Zvolte pravdu a novou, svobodnou Evropu, která si bude konečně vládnout sama. Neutralita není volba.

Přednáška skončí, studenti i Heidegger si balí věci, když odejdou, zůstane jenom Heidegger a jedna dívka.

Hannah: Pane profesore, měl byste, prosím, chvíli?

Heid: *(je milý)* Já mám dnes trochu naspěch, ale můžeme to probrat po cestě. *(přejdou do druhé části jeviště, která se z menzy změnila na park a sednou si na lavičku)* Tak povídejte, co vás trápí? Vy jste Hannah, že?

Han: Jak to víte, pane profesore? Na přednáškách přece neděláte docházku, navíc nejsou povinné.

Heid: Vidíte, jak může zdání klamat. *(Hannah se zatváří provinile)* Ale ne, nemáte se za co stydět. Téměř všichni studenti si o většině svých profesorů myslí to stejné. Máte nás tak trochu za blázny. Býval jsem úplně stejný.

Han: Ale jak jste se dozvěděl, jak se jmenuji?

Heid: Dívka jako student filozofie není dnes zrovna obvyklá věc. Taková podívaná bývá mnohdy jediným rozptýlením pro oči stárnoucích profesorů uprostřed kolotoče velice nudných přednášek. Chci tím ale říct, že jsem si všiml, jak pozorně sledujete můj výklad a potom už stačilo zeptat se jen mých kolegů z katedry?

Han: Nemyslím, že by vaše přednášky byly nudné.

Heid: Ale jsou, má drahá, velice nudné. K smrti nudné. Věřte mi, že není nic nudnějšího, než vysvětlovat filozofii. A všichni ti studenti chtějí, abyste jim vysvětlila během několika seminářů něco nad čím jste strávila nejlepší léta svého.

Han: Tak v čem je hlavní problém, když ne ve studentech?

Heid: Přemýšlejte. Tak bystrá dívka, jako jste vy, na to musí přijít okamžitě.

Han: *(nevěřicně)* Ve filozofii?

Heid: Výborně, vidíte, že jste na to přišla. Filozofie je ten kámen úrazu. Filozofie je strašná nuda. Nechápu, jak o ni může někdo prohlásit, že je vzrušující.

Han: Teď už ale vůbec nechápu nejen proč jste začal filozofii učit, ale proč jste se ji vůbec začal věnovat.

Heid: Tak nad tím také někdy uvažuji, ale odpověď jsem zatím nenašel. Nejspíš z toho mála, co jsem kdysi o filozofii slyšel jsem usoudil, že v ní někde udělali velkou chybu a chtěl jsem ji opravit.

Han: Je příjemné poznat vás mimo učebnu. Jste úplně jiný než bych řekla.

Heid: Také jsem rád, že jsem měl příležitost si s vámi takhle popovídat, pokud se ale nepletu, zdálo se mi, že vás něco trápí.

Han: Vidíte, také jsem málem zapoměla. Pane profesore, chtěla jsem se vás zeptat, jak moc vážně jste myslel svou dnešní přednášku. Ještě jsem neslyšela nikoho, kdo by o fašismu a dnešní době mluvil z takového pohledu, a mám dojem, že mi to trochu nabourává pohled na svět.

Heid: *(je milý)* To se nám stává každý den, jen si to pokaždé neuvědomíme.

Han: Pane profesore, proslýchá se spousta věcí o tom, co Hitler dělá se Židy. Nechce se mi věřit, že tak moudrý člověk, jako jste vy, by to schvaloval.

Heid: Nesmíte věřit všemu, co se říká, lidi mají ve zvyku věci zveličovat. Věřím ale, že Hitler nemá Židy rád a naprosto s ním souhlasím.

Han: Proč ale?

Heid: Oni sem nepatří. Ať se vrátí do Izraele, kde kdysi žili. Tady v Evropě nemají co pohledávat. Hitler chce říct o historii pravdu. Pravdu o tom, že oni zavraždili našeho spasitele. Pochopte to, konečně bude křesťanství tím, čím má být. Nebude pošpiněno Starým zákonem s jeho mýty. Staří Egypťané dobře věděli, co dělají, když vyhnali Židy ze svého území. Věděli, jaké jim od nich hrozí nebezpečí, od jejich hamižnosti, od toho, jak jsou schopni zanést cizí víru špínou té své. Už téměř dva tisíce let žijeme jenom s dojmem toho, že jsme svobodní, ale opravdu svobodní budeme, až své životy a svou víru oprostíme od těch jejich. Už to chápete?

Han: (*tak, aby bylo jasné, že ví, co je ve skutečnosti zač*) Myslím, že chápu, pane profesore.

3. scéna: Heidegger přichází domů.

Ozve se hlas z místnosti.

Man: Kde se celou dobu touláš? Pojd' dovnitř, stalo se něco úžasného.

Heid: *vymlouvá se* Trochu jsem se prošel, je tam krásně.

Man: Zbláznil jsi se? V té zimě? No, ale to je teď jedno. Podívej se, co píšou noviny.

Heid: *vezme si od manželky noviny* Knihou desetiletí vyhlášen Mein Kampf. Heideggerovo Sein und Zeit až na osmém místě. Podle kritiků je to hrozná nuda. *naštvaně* Cože?! Taková nehoráznost! Nuda!

Man: Ne ty blázne. Pod tím.

Heid: Aha. Včera, 7. prosince 1941 zaútočily japonské jednotky na americký přístav Pearl Harbor. Americkou reakcí je okamžité vyhlášení války Japonsku. *odloží noviny, zděšeně* Tak přece. To je konec.

Man: Jaký konec? Co to plácáš? To je právě začátek. To, na co jsme celou dobu čekali. To je konec Ameriky. Pojd', teď je ten nejlepší čas, aby ses jednoznačně projevil.

Heid: Nezačinej s tím zase. Nevidíš, že tak ubližujeme sobě i lidem kolem sebe? Ten tvůj obdiv k Hitlerovi se nám ještě vymstí, věř mi.

Man: Dobře tedy, co bys dělal ty?

Heid: Nic, to je to nejlepší. Staral se o sebe a do politiky se nepletl.

Man: Ale minule jsi vykřikoval, že máš dost celé téhle přetvářky a že řekneš co si o tom myslíš. Tak proč nejdeš ven a neprohlásíš veřejně, že Hitler je vrah?

Heid: *vytáčí se* Ale to není tak jednoduché, vždyť ani nemám žádné důkazy.

Man: Takže takhle je to tedy. Nejde o to, že bys byl tak zásadový, ale ty máš prostě jenom strach. Bojíš se o sebe a o svoje místo na univerzitě.

Heid: A nemám snad? Jenom blázen by v dnešní době prohlásil veřejně něco takového. Podívej se, jak dopadly školy v Čechách? Nikdo z nás neví, jak to skončí a já neberu přece ohledy jen na sebe, ale na všechny lidi, kterých se to může dotknout a to znamená i tebe.

Man: Máš pravdu, nikdo neví, jak to skončí. Ale když nebudeš dělat nic, tak po válce tě obviní z kolaborace, ať už vyhraje která strana chce. Stačí jim říct, že svou nečinností jsi napomáhal druhé straně. Ale když se dnes nebudeš bát riskovat, tak máš šanci si zvolit do budoucna tu správnou stranu a až tohle všechno skončí, tak žádný cíl pro tebe nebude nemožný.

Heid: *začíná o tom uvažovat* A to by třeba znamenalo, že bych se znovu mohl stát rektorem?

Man: Nejen to. Mohl bys třeba vést celou akademii. Nebo bys mohl být ministrem školství nebo bůhvícoještě já vím.

Heid: No dobře, ale neměli bychom ještě chvíli počkat, až si budeme jistí, jaké jsou vlastně šance.

Man: Ne, teď je ta pravá chvíle.

Heid: A co chceš dělat?

Man: Napíšeš sloupek pro *Berliner Zeitung*. *podá mu tužku a papír* Američané mají ve zvyku o svých významných událostech říkat, že se zapíší do paměti. Poprvé mají pravdu. Na 7. prosinec jistě jen tak nezapomenou. A my budeme vzpomínat s nimi na den, kdy budou litovat, že vždy strkali svůj nos do něčeho, co neměli a nakonec za to byli spravedlivě potrestáni. Ano, ačkoli se nám to teď ještě tak nemusí jevit, je to důležitý den i pro Evropu a vůbec celý svět. Poslední soud, o kterém se hovoří v Bibli, se přiblížil a je nad Slunce jasnější, kdo bude vítěz a kdo poražený. Již brzo svět uvidí, který národ si Bůh vybral, aby ho přivedl k úsvitu nového období. Období lásky a jediné víry. Ať si hlasy z druhé strany Atlantiku říkají, co chtějí, ať si nás klidně i obviňují ze zaprodání se Ďáblu. Já jim odpovídám, že tohoto takzvaného Ďábla budu s klidným svědomím následovat a bude-li to chtít, sepíši s ním i Faustovskou smlouvu. To tvrdím já, Martin Heidegger.

Heid: *poslušně píše, potichu si po své manželce opakuje* To tvrdím já, Martin Heidegger. AU! Sakra, teď jsem se bodl do prstu. *strčí si prst do úst* No, teď jsem to celé ušpinil. *Snaží se papír očistit*

Man: Prosím tě, ty naděláš kvůli trošce krve. Ukaž mi ten papír. Dám ho do obálky a odnesu na poštu. *odchází ze scény*

Heid: Tak ministr školství. To bych mohl spoustu věcí. A můj zástupce by mohla být třeba Hannah ... Musím ji to utíkat říct, určitě z toho bude mít radost.

4. scéna: Hannah je stále na lavičce v parku, mohla by třeba brečet

Heid: *přiběhne do parku* Tady jste. Doufal jsem, že vás tu ještě najdu. Musím vám říct úžasnou novinu. *ticho, Hannah nereaguje* Ale copak je to s vámi? Vy pláčete? Snad se něco nestalo.

Han: *utře si slzy* Kdepak, pane profesore, nepláču. Jenom jsem byla zamyšlená. Co je ta velká novina, kvůli které jste přišel?

Heid: Víte, nechci aby jste se vzrušovala předčasně, není to ještě nic jistého, ale až tohle všechno skončí, mohl bych se stát ministrem školství nebo rektorem na univerzitě a chtěl bych, abyste byla mojí zástupkyní.

Han: *kouká na něj, jako kdyby se úplně zbláznil* No to je opravdu úžasná novina, pane profesore. Ale neuniká vám jedna maličkost? Nevadí vám, že jsem Židovka? Hitler asi nebude chtít vidět Židovku v podobném postavení.

Heid: *(chvíli je zaražený)* Ale, vždyť vy vlastně ani nejste Židovka. Vsadil bych se, že jste si tu víru nevybrala, že vám to prostě jen někdy v mládí řekli a vy to od té doby berete jako fakt. Ale víte co říká Julie Romeovi. Jenom tvé jméno je můj nepřítel. Ty nejsi Montek. Ty jsi prostě ty. Co je to Montek? Ruka nebo noha? Tvá paže, tvář, anebo jiná část, co k tobě patří? Ne? Tak znič to jméno! Co na něm záleží? Tak vidíte. stačí jen, abyste se vzdala své víry a je to.

Han: Úžasně jednoduché. Vy byste se vzdal svého jména? Třeba kdyby se ukázalo, že na vině nejsou Židé, ale Martinové? Vzal byste si nové a bez problémů byste žil s touhle novou identitou? Neohlédl byste se, kdykoli byste své staré jméno někde zaslechl a bez problémů reagoval, když by vás oslovovali tím novým?

Heid: To je sice velice nepravděpodobná situace, ale jistě. Pokud by si to situace žádala ...

Han: A změnil byste si ho, i kdyby jste věděl, že vy žádnou vinu nenesete? Když byste to udělal, vlastně byste se přiznával k něčemu co jste neudělal.

Heid: No ale uznejte, že v situaci, kdy jde o život, člověk uvažuje trochu jinak. Navíc, kdyby se vědělo, že všichni ti Martinové přede mnou udělali něco špatného ... Je to něco jako s komunisty. Víím, že komunisti jsou svině, tak z té strany vystoupím.

Han: A co když vás později někdo pozná a zavolá: 'To je on, Heidegger. Teď si říká Adolf, ale ve skutečnosti je to Martin!'

Heidegger neví, co na to říct. Oba mlčí.

Han: Nevadí vám ani to, že i Kristus se narodil jako Žid?

Heid: Ale on se právě tím co dělal, svým životem, vzdal Židovství. A to Židy tak štvalo, že Piláta přesvědčili, aby ho nechal popravit.

Han: Tak jako by nechali ostatní Martinové zabít vás?

Heid: Nechme už toho vašeho výmyslu. Důležité je, že tak jako Ježíš začal přesvědčovat lidstvo, že Křesťanství je ta pravá víra, tak to dnes dělá i Hitler. Pokračuje tak v jeho práci.

Han: Takže jestliže byl Ježíš syn Boží, pak je vlastně Hitler synem Ježíše.

Heid: *radostně* No vidíte, že už to začínáte chápat. *zarazí se* Moment, to je přece blbost. Ježíš nemůže mít syna, to by znamenalo, že žil v hříchu, pokud by církev nezjistila, že nějakým zázrakem počal Hitlera než by se hříchu dopustil. Pak by si ovšem musela církev najít další zázrak, aby omluvila, že se Hitler tahá s tou Braunovou. Ne, on je spíš něco jako mučedník nebo slavný rytíř z Křižáckých válek.

Han: Ano, tomu se dá už věřit lépe. Rozhodně za sebou zanechává obrovskou spoušť.

Heid: Má milá, křesťanství je víra činu. Když se rozhodneme roznést jeho poselství do světa, tak to uděláme. To není jako Islám se všema těma řečičkama o Džihádu a přitom skutek utek.

Han: Ach ano, jistě. Další lůza, se kterou si jistě Hitler již brzy v severní Africe poradí. Už se těším, jak se budou pěkně vyjímat chrámové lodě hned vedle pyramid v Gize, pokud ovšem jeho spravedlivou válku přežijí. Přece jen, když se kácí les ... No, pane profesore, myslím, že bude nejlepší, když do budoucna omezíme naši komunikaci jen na tu nejnужnější. Nashledanou. *zvedne se a odejde*

Heid: *vyskočí z lavičky* Miláčku, nechod'. Ještě není ráno. Ten pták, který tě zpěvem vyplašil, to nebyl skřivan, to byl slavíček. Každou noc si tu na granátovníku tak prozpěvuje. Byl to slavík, věř mi.

5. scéna: Před scénou by měl někdo ukázat ceduli s nápisem „O rok a půl později“. Lavička v parku. Na ní sedí na opačných koncích dvě osoby a čtou noviny tak, aby jim nebyly vidět obličeje.

1. osoba (je to Heideggerova manželka): Kde jste? Už jsem se bála, že nepřijdete.

2. osoba (děkan fakulty): Omlouvám se, problémy na fakultě. Dřív to nešlo. Proč jste mě sem tak narychlo volala?

Man: Musíme vymyslet něco na ten fakultní večírek.

Děk: Vy jste si to ještě nerozmyslela? Mně to připadá jako šílenost.

Man: Nevymlouvejte se teď. Koneckonců, vy jste to všechno začal.

Děk: Cože? Já? Nemám tušení, jak to myslíte.

Man: Ale, najednou. A kdo to byl, kdo mi oblboval hlavu řečičkama o tom úžasným Německu. A kdo mi říkal, že má starost o to, jak se mi povede, když se o mně později bude vědět, že žiju s člověkem, který během té doby, když se dály ty velké věci, stál stranou. A že s tím rozhodně musím něco dělat, protože nedopustí, aby se taková úžasná žena dočkala takového příkoří. Co? Už si nepamatujete?

Děk: Ale, proboha! To jsem přece říkal jen proto, že jsem vás chtěl sbalit.

Man: *překvapeně* Sbalit! A to jste si nemohl vymyslet něco normálnějšího? Třeba kdyby jste mi povídal o kytkách nebo motýlech.

Děk: Ženská, já jsem děkan fakulty. Já znám nazpaměť signatury všech knih v naší knihovně, ale o motýlech vím houby.

Man: Tak to jste nám to pěkně zavařil. Každopádně teď už to musíme udělat, ať chceme nebo nechceme.

Děk: A nepočkáme radši chvíli, třeba se to ještě všechno otočí.

Man: Hloupost, bylo by to pro nás čím dál tím horší. Od chvíle, kdy se do téhle války zamotala Amerika, to jde s Německem z kopce. Už mu nezbývá dlouho. Naše jediné štěstí je, že jste mě přiměl, abych ke všem těm populistickým žvástům nutila Martina a sama se do toho veřejně radši nepletla. Ale i to už začíná být nebezpečné. Když se ho teď zbavíme, budeme mít jistotu. Když Německo prohraje, já s tím nebudu mít nic společného, a kdyby náhodou vyhrálo, můžu vždycky říct, že jsem stála vždy za svým manželem, až do jeho smrti.

Děk: No dobře, v něčem máte pravdu. Ale pořád jste mi neřekla, jak vám můžu být nápomocen.

Man: Nápomocen? Pomáhat budu já. Vy budete zabíjet.

Děk: *s hrůzou v hlase* Zabíjet?! Tak to rozhodně odmítám. Vždyť já jsem v životě nikomu neublížil, nemám na to žaludek. Myslel jsem, že budete chtít, abych vám ho podržel, až ho budete podřezávat nebo tak něco.

Man: *začne ho svůdně přemlouvat* Ale vy můj drahoušku. Myslete trochu. Vražda, to je přece mužská práce. Už jen, jak to slovo zní. VRAŽDA! A navíc, až to uděláte, počkáme si jen pár měsíců a až odložím smutek, budeme moci být už jen spolu.

Děk: *podléhá jí* Vy víte jak na mě, drahá. Ale pozor na mě. Jak nedostojíte svému slibu, budu nucen časem zabít i vás.

Man: *vzrušeně* Aaaa, vy bídáku. Jak bych mohla odolat někomu, kdo si o mě dokáže takhle říct.

Děk: Tak povídejte, jak to máte vymyšlené.

Man: Je to naprosto jednoduché. Během večírku jim do pití nalejete jed, který vám zajistím.

Děk: *vzrušení je pryč* Jim?! Jedna vražda vám snad nestačí?

Man: Musíme se přece zbavit i té coury co se s ní tahá, té, té Arendtové. Mohla by se v tom začít šťourat.

Děk: *zamyšleně* Pravda, a navíc nesmíme zapomenout, že je to Židovka. Dobře, tak tedy váš manžel a ta coura, co se s ní tahá, jak jste to výstižně řekla. Plánujete ještě nějaké další spravedlivé vraždy?

Man: Žádné, o kterých bych věděla.

Děk: Dobrá, takže to bychom měli. A teď když dovolíte, půjdu se tady za roh ke Dvěma krávám srovnat se svou novou identitou. Také mi něco říká, že zpovědnici pro několik příštích ... let ... vynechám.

Man: Vždycky si můžete něco vymyslet. Koneckonců, celou pravdu bude vždy znát jen Bůh.

Děk: Ano, z toho mám také strach.

Man: *utěšuje ho* Ale hlavu vzhůru, drahý. Myslete na to, že to děláte pro nás a jaká krásná budoucnost nás čeká, až se těch dvou zbavíme.

Děk: Zkusím to, ale pro jistotu ještě opráším to málo, co znám z psychologie. Snad bychom měli mít v katedrové knihovně něco o autoterapii. Ale už o tom nemluvme. Radši mi ještě řekněte, za co na ten večírek půjdete.

Man: No, uvažovala jsem o kostýmu Evy Braunové, ale pak jsem slyšela, že to Hitler nemá moc rád, tak jsem ten nápad zavrhl a nic nového mě zatím nenapadlo. To by ale stejně nebylo nic proti tomu jak by zuřil, kdyby se dozvěděl, za co chce jít můj manžel.

Děk: A za co chce jít?

Man: Idiot. Představte si to. Za Othella. V dnešní době a za Othella. Nikdo neví, co bude zítra, tak se všichni snaží na sebe co nejmíň upozorňovat a on chce jít za ne ... za černocho. Říkám mu: „Martine, neblázni, vezmi si něco méně nápadného.“ Ale on ne. Prý, že Hitler má určitě rád umění.

Děk: Hitler? Ten vím o umění houby.

Man: Přesně. Ale jako bývalý malíř toho ví určitě hodně o barvách a taky ví, které barvy se mu ani trochu nelíbí. Vždyť my mu tou vraždou prokazujeme vlastně přátelskou službu. Víte co mi ještě řekl? Že, když nepůjde za Othella, půjde za Newtona nebo Einsteina. Kdoví, co by

mu udělalo Gestapo, kdyby se to dozvědělo a přišlo si pro něj. Myslím tedy, až bychom se vrátili do Německa. Říkám vám, smrt je pro něj ještě moc dobrá.

Děk: To určitě dělá kvůli ní. Vůbec bych se nedivil, kdyby i ona přišla za něco podobně ztřeštěného.

Man: *vyprskne smíchy* Třeba za Marii Sklodowskou. Pojďme už radši pryč nebo si ještě pokazíme náladu.

Odejdou, scéna zůstane. Přijde na ni několik studentů.

St1: Tak jak jsme si říkali, příští týden je ten večírek a patří k dobrým tradicím, že na něm studenti vyvedou profesorům nějakou vylomeninu.

St2: K jakým tradicím? Vloni jsme to udělali poprvé. A osobně si myslím, že vyměnit proděkanovi, kterej je diabetik, jeho sacharin za cukr, nebyla zase až taková legrace.

St1: No dobře, dobře. Loni se to moc nepovedlo, to uznávám, ale letos to bude fakt bomba. Slibuju vám, že tenhle rok se potrháme smíchy.

St3: Náhodou, mně to přišlo celkem srandovní, hlavně jak zbledl, než upadl do toho komatu. A jak kolem všichni ti chytráci pobíhali, než je napadlo píchnout mu inzulin.

St2: Seš morbidní. Taky na to přijít nemuseli a mohlo být po něm.

St3: Ale klídek, nic by se nestalo. Včas bysme jim to řekli.

St2: Jo, a pak by nás vylili z univerzity.

St1: Nebojte se, letos to nebude nic tak nebezpečného. O to to ale bude vtipnější.

St3: Tak už nás nenapínej a řekni nám to.

St1: Tak od toho tu máme našeho pana Schwarze. Prosím, pane kolego, ujměte se slova.

St4: *jako by přednášel* Vážené studentky, vážení studenti. *vytáhne z kapsy lahvičku čiré tekutiny* Tohle je přípravek, který jsem potajmu namíchal v lékárně svého strýce podle receptu, který jsem náhodou našel při hledání návodu na něco úplně jiného, co bych zde ne až tak úplně rád rozebíral. Každopádně, popis účinků této směsi se přesně hodí pro účely toho, co zamýšlíme, tedy udělat voly jednou také z profesorů.

St3: Zkrat' to, Schwarzi. Nenapínej nás.

St4: No, zkratka. Když nalijete někomu pár kapek tohodle do pití, úplně mu to naruší vnímání toho, co se kolem děje. Takovej člověk má dojem, že všechno kolem se odehrává jako ve snu nebo v halucinacích.

St1: *dokončí za něj* No, a nám už jen stačí pár takových halucinací mu předvést. Pojďte sem, já vám řeknu, co jsme se Schwarzem vymysleli. *všichni se semknou do kroužku a začnou si něco šeptat. setmívačka.*

6. scéna: Scéna je nachystána na večírek, tj. stoly s jídlem a pitím. Schwarz je převlečen za číšníka a občas někomu naleje. Heidegger je opravdu za Othella. V jedné části scény je klavír. Na scéně je také řečnický pult.

St1: *šeptá* Nachystanej, Schwarzi?

St4: Všechno je připravený. Jak bude chvilka, hned mu to tam naleju. Co u tebe? Vyměnil jsi už ten projev?

St1: Čekám na správnou chvíli. Až si sednou ke stolu, vyměním ho.

V jiné části sálu postává Heidegger se svou ženou a moc se nebaví. Ožije, až když uvidí přicházet Hannah. Ještě nevím, za co by mohla být převlečená, možná za Pannu Marii. Kousek dál je stůl se dvěma židlemi.

Heid: *předstírá překvapení* Á, dobrý večer, slečno. Nečekal jsem, že se ukážete.

Han: Dobrý večer, pane profesore. Nakonec se mi povedlo vyšetřit trochu času.

Heid: Miláčku, dovol, abych ti představil naši nejnadějnější studentku, slečnu Hannah Arendtovou.

Man: Ovšem, slečna Arendtová, Žid ... li, ŽIDLI, chci říct. Martine, proč nenabídneš slečně Arendtové, židli.

Heid: Ale samozřejmě. Omluvte mě na chvíli. *odejde pro židli*

Man: *volá za ním* Vezmi radši dvě, i pro pana děkana. *přehrává vstřícnost* Tak povídejte, slečno, nezlobí vás ten můj profesůrek?

Han: Kdepak, pan profesor je úžasný.

Man: *procedí k divákům* No to věřím. *zpět k Hannah* Doufám, že tu s námi chvíli vydržíte. Ještě se k nám připojí pan děkan, až si odbude svůj projev. Určitě toho máme spoustu k povídání. Když tu chvíli počkáte, zkusím ho najít. *odejde a potká se o kousek dál s děkanem*

Děk: A tak tady jste, už vás nějakou dobu hledám. Tak jste přece jen nakonec přišla za Evu Braunovou?

Man: *začne ho okamžitě tišit* Šššš, vy blázne, ještě nás někdo uslyší. Samozřejmě, že ne. Nejsem takový blázen jako můj manžel a ta fúrie. Tohle je přece kostým Marlen Dietrichové. Pojd'te, už jste měl být dávno u nás. *přivede ho k Hannah* Tak tady ho máme, trochu se nám zatoulal.

Děk: Omluvám se, menší zpoždění. Dobrý večer, slečno.

Man: Nic se neděje. Pojd'te, půjdeme si sednout támhle ke stolu. Martin už nese židle.

Všichni se setkají u stolu.

Heid: Dobrý večer, pane děkane.

Děk: Dobrý, pane kolego. Už jste se něčeho napil? Já teprve přišel, tak nevím, jak to tu s pitím je.

Heid: Někdy by tu měl být číšník, myslím tedy někdo ze studentů s pitím. Na číšníky ještě školství nemá dost peněz. *rozhlíží se* Tamhle je. *volá na Schwarze* Pane kolego! Na okamžik, prosím, s tím tácem.

Přichází Schwarz s tácem, na kterém je poslední sklenice, po cestě do ní kápne z lahvičky, za ním jde St1.

St4 nabídne tác děkanovi, který se mezitím posadil, St1 mu rychle vymění papír, koukající z kapsy saka za jiný.

Děk: Miluji tyhle večírky. Víte, za mých studentských let jsme vždycky provedli profesorům nějakou vylomeninu. Třeba jednou jsme zaplatili jedné lehké ženě, aby přišla, až bude zábava v nejlepším, a začala se svlékat před stolem profesorů. Nejdřív jsme se báli, že nás za to budou chtít vyhodit, ale pak jsme viděli, jak se postupně všichni začínají smát, představte si, že se smály i dvě starší profesorky, a v ten moment nám bylo jasné, že byli za svých studií úplně stejní. Bohužel, posledních několik let se už ten zvyk neudrzuje. Zřejmě za to může válka.

Heid: Nejspíš to tak bude, lidé nemají náladu na legraci.

Man: Ale něco mi říká, že dnes by se to mohlo zlomit, že bychom mohli zažít povedený večírek, na který se bude ještě dlouho vzpomínat, tak jako ten z těch vašich studentských časů. Co myslíte, pane děkane?

Děk: No, přiznám se, že jsem se tomu rozhodl letos sám trochu pomoci. Přichystal jsem si pár, myslím docela povedených, vtípků do svého projevu. Třeba to studenty trochu postrčí.

Man: Tak nám ho běžte přednést, ať se trochu pohne zábava, když už jste nás tak nalákal.

Děk: Máte pravdu, proč zdržovat zábavu. *dopije svou sklenici, ze které už předtím upíjel, zvedne se a odejde k řečnickému pultu, kde vytáhne z kapsy projev, během chůze se trochu zapotáčí* Směl bych poprosit o trochu klidu? *šum se zmírní jen o trochu* No tak, klid prosím. Slibuji, že vás nebudu dlouho zdržovat. *všichni ztichnou* Vážené kolegyně a kolegové, milé studentky a studenti. Další školní rok utekl, možná rychleji, než bychom si to přáli, a tak se, myslím, sluší věnovat několik málo slov jeho zhodnocení. Tak tedy. Letos se nám opět nedařilo podle našich představ naplnit naše předsevzetí týkající se počtu čerstvých přijatých a následně promptně vyražených studentů. Fakulta jen těžce hospodář s penězi, které dostává

od vlády za přijaté studenty a situaci neprospívá, když si je tu budeme nechávat bůhvíjak dlouho. Dlužno podotknout, že sami studenti nám svým věčným vyledáváním v knihovnách, včasným odevzdáváním zadaných úkolů, excelentními výkony u zkoušek a podobnými vylomeninami práci rozhodně neulehčují. Je tedy třeba zvýšené aktivity ze strany sboru fakulty. Už jsem v tomto smyslu také vydal náležité instrukce. Pro příští školní rok bude od všech vyučujících důsledně vyžadováno, aby při zkouškách kladli mnohem větší důraz na poznámky psané kurzívou pod čarou a také na doporučenou literaturu, o které by měli předem informovat studenty, že ke zvládnutí zkoušky ji rozhodně není nutno studovat. Samozřejmě, že iniciativě se meze nekladou a každý nápad podporující naše úsilí bude hodnocen kladně. Osvědčil se například přístup kolegy Schmidta a jeho neohlášené zápočtové testy psané s týdenním předstihem před samotným zápočtovým týdnem, na které polovina studentů nevědomky přišla zcela nepřípravena a druhá nepřišla vůbec. Já sám nejsem z těch, kdo je zvyklý rozkazy pouze udílet a proto jsem si i já dál pro příští rok závazek. Rád bych viděl ve své pracovně mnohem více nahotinek výměnou za zápočty a kolokvia. Tak, to by bylo z mé strany všechno a myslím, že bychom mohli přistoupit k zasloužené zábavě. Děkuji vám za pozornost. *Ozve se rozpačitý potlesk, hosté se po sobě nevěřícně dívají. Děkan si složí projev zpět do kapsy a začne přemýšlet o tom, co právě řekl, není si jistý, jestli se mu to zdálo. Drbe se na hlavě a začne potácivě přecházet po sále. Přejde ke skřínce, ze které si chce vytáhnout něco k pití, když ji však otevře, kouká na něj kromě lahví hlava studenta a hrozně se usmívá.*

St3: Ahojky, copak si dáme?

Děkan práskne dvířky od skříňky a přepotácí se k pianu. Když na něj položí ruku, piáno se divoce rozehraje. Děkan uskočí a potácí se pryč. Přistoupí k němu další student oblečený pouze v plavkách, se škraboškou na obličejí a cigaretou v ruce a nabídne mu doutník. Děkan si od něj přípálí a doutník mu za chvíli v ústech exploduje. V ten moment k němu přijde pí. Heideggerová.

Man: Kdepak se nám touláte, pane děkane. *naštvane šeptem k němu* Přestaňte ze sebe dělat vola a pojd'te udělat, kvůli čemu jsme sem přišli. Tady máte ten jed. *předá mu lahvičku a zavolá na Schwarze* Hej, vy, přineste nám sem čtyři skleničky. *Schwarz přinese ták se čtyřmi skleničkami a dá ji ho* Tak, tady máte i to pití a snažte se.

Děkan zmateně do dvou skleniček nakape jed, Heideggerová ho odvede za rámě ke stolu, kde sedí Heidegger a Hannah, děkan dá před každého skleničku

Man: Zajímavý projev, pane děkane. Já jsem se tedy osobně velice pobavila, i když nevím, jestli všichni až tak úplně pochopili tu vaši nadsázku.

Děk: Myslíte? Víte, abych se přiznal, některé pasáže si vůbec nepamatuji, že bych kdy psal.

Man: Ale, nechte to plavat. Pojd'te se radši všichni napít. *během toho přijde na scénu voják v uniformě SS a posadí se opodál, nikdo si ho nevšímá* Tak tedy na našeho pana děkana a jeho smysl pro humor a samozřejmě také na naše slibné mládí. *Pokyne směrem k děkanovi a k Hannah, všichni se napijí.*

Heid: Moc dobré. Já tedy normálně moc nepiji, takže nejsem žádný odborník, ale o tomhle můžu říct, že mi rozhodně chutná. Takové nasládlé.

Man: Co jsi tak překvapený? Přece by nám tu nenalili nějaký patok. Já myslím, že i slečně Arendtové chutná. Jen si dejte, slečno, však nám za chvíli přinesou další.

Heid: *polohlasně* A stará čarodějnice zase rozkazuje.

Man: Co's to řekl?! *kolem jde číšník s tákem* Ukažte, dejte mi ještě jednu sklenku. *vezme si z nabídnutého tácu*

Heid: Řekl jsem, že ji víra pití zakazuje.

Man: No to tedy ne. Tys řekl něco o čarodějnici, co rozkazuje. A mě by moc zajímalo, jak jsi to myslel.

Heid: Řekl, řekl. No a co?! Mě už nebaví, jak v jednom kuse s ostatními manipuluješ a já jsem se rozhodl, že už tě v tom nebudu podporovat.

Man: Najednou. Ale když nebylo jistý, jak celá ta věc s Německem skončí, to jsi si tak nevyskakoval.

Heid: A dodnes si za to nadávám. Neměl jsem dost odvahy se ti postavit a taky jsem nedokázal prohlédnout, že ti na mně vůbec nezáleží a všechno děláš jen pro svůj prospěch. Ale s tím je už konec, odcházím od tebe. Abys věděla, už víc než rok se tajně scházím s Hannah. A to je moje další chyba. Že jsem to neřekl dřív. Myslel jsem si, že bych se měl stydět za svou nevěru. Teď ale vidím, že bych se měl stydět za to, že jsem strávil všechny ty roky s tebou.

Man: A co teď čekáš ode mě? abych ti požehnala? Tak jo. Ať jste spolu šťastní, dokud vás smrt nerozdělí. A jestli je to jen trochu možný, tak i potom.

Heid: To je přesně ono. Ta tvoje nenávisť musí vždycky zvítězit. Ale když ti to udělá radost, tak si to užij. Chudák ten, koho ulovíš po mně. *k děkanovi* Pane děkane, dejte si na ni pozor. Pomalu, ale jistě vás dotlačí kam potřebujete. *mávně rukou* Ále, vždyť mně už je to úplně jedno, klidně si ji odnese do samotného pekla. *zpátky k manželce* Copak? Překvapuje tě, že to vím? Nejsi až tak dobrá, jak si myslíš.

Man: A ty si snad myslíš, že už dávno nevím, že se taháš tady s tou courou?

Heid: I ta poslední coura je lepší než ty.

Man: To byla krásná poklona. Vsadím se, že slečna se teď musí červenat štěstím.

Heid: Ty dobře víš, jak jsem to myslel.

Děk: *Děkan to celou dobu sleduje a tváří se, že nechápe co se kolem děje. Pak vstane, poodejde a zase se drbe, že mu něco nesedí.* Madam Heideggerová, můžete na chvíli. *přejde k němu* Slibte mi prosím, že se nebudete zlobit. Víte, mně se povedlo takové faux pas.

Man: Co se vám zase povedlo, vy starej blázne?

Děk: Já ty skleničky poplet.

Man: *zarve* Cože?! *V ten moment všichni ztuhnou, voják SS se zvedne.*

SSman: Tak myslím, že je čas, pane profesore.

Heid: Co to má znamenat?

Man: Von to poplet.

Heid: Kdo co poplet? A co tu dělá ten esesák?

SS: Ale nedělejte hloupého, pane profesore. Je čas jít. A vy taky, madam.

Heid: Kam jít? Vždyť jsme teprve přišli.

SS: Ach jo. *vytáhne z kapsy kus papíru* Ať si hlasy z druhé strany Atlantiku říkají, co chtějí, ať si nás klidně i obviňují ze zaprodání se Ďáblu. Já jim odpovídám, že tohoto takzvaného Ďábla budu s klidným svědomím následovat a bude-li to chtít, sepíši s ním i Faustovskou smlouvu. To tvrdím já, Martin Heidegger. *složí papír zpět do kapsy* Je čas splnit svou část smlouvy, pane profesore.

Heid: Ale to není z mé hlavy! To jsou všechno její výmysly!

SS: Ale krev patří ruce, která to psala. Je jedno, že to nebyl váš nápad. Dělal jste, co vám vaše žena řekla, i když jste s tím nesouhlasil. Zmenšuje to snad vaši vinu? Co byste dělal, kdyby události skončily tak, jak si to madam přála? My bychom svou část smlouvy splnili a vy byste se dočkal uznání svého Führera. Odmítl byste třeba post ministra Třetí říše?

Heid: Ale stačilo chvíli počkat a všechno by bylo jinak, sám jste to musel slyšet.

SS: Je mi líto, ale na to už bylo pozdě. Něco jste udělal a ta věc nezmizí momentem, kdy řeknete, že to byla chyba. Ublížil jste spoustě lidí, pane profesore, i když nepřímou a nerad. Ale nemusíte se bát, že byste v tom zůstal sám. Jak vidíte, je zde i vaše žena, takže nemusíte mít strach, že bychom se na vás snad dopouštěli nějaké nespravedlnosti.

Man: *zoufale* Počkejte ještě chvílku, tohle přece nemůže být konec. Třeba zavolají doktora, třeba nás ještě zachrání.

SS: Už se stalo, doktor se vás právě snaží oživit. Ale vy sama dobře víte, co to bylo za jed, a že nemá žádnou šanci.

Man: A co ta svině děkan?! Ten to všechno začal! Proč jenom já?!

SS: Nemějte strach, madam. Jeho čas také přijde. Ale ten váš už vypršel, měli bychom tedy jít.

zhasne se, odejdou ze scény

Závěr: Scéna stejná jako v úvodu hry. Před pracovním čeká student než přijde pan profesor.

Pr: *přichází k pracovním* Dobrý den. My máme na dnešek domluvenou konzultaci?

St: Dobrý den. Ano, říkal jste, že mám přijít za tři týdny.

Pr: No, tak pojd'te dál a posaďte se někde. Vy jdete kvůli tomu Becketovi, že?

St: *zhrozně* Ne, kvůli Heideggerovi.

Pr: *překvapeně* Heideggerovi? Ááá, už se pamatuji. To je ten pseudofaustovský apokryf. Vy máte kombinaci s filozofií?

St: Ne, já studuju jednooborově.

Pr: Víte, já to dal číst kolegům z katedry filozofie, aby se mi vyjádřili k jeho životopisným údajům a k jeho filozofii a někteří z nich se poznávali ve vašich postavách a moc se tomu zrovna nesmáli, ale já se bavil docela dobře. My s nimi máme totiž nějaké nevyřízené účty kvůli učebnám, no ale to sem nepatří.

St: Ale já bych teď potřeboval spíš vědět, jestli s tím mám ještě něco dělat. Na změny už nemám moc času.

Pr: No, já nevím, jak bych to přesně řekl. Ono to není špatné, ale, víte, působí to tak nějak lacině. Ten holocaust je dnes něco jako jednoznačná symbolika. Ono se to odsoudí a úspěch je zaručen. Někteří profesori na to začínají být trochu alergičtí.

St: Ale to by znamenalo napsat úplně novou hru, to je nemožné.

Pr: A nechcete radši napsat něco o tom Becketovi? To je taková tutovka. Něco přepíšete z literatury, nějak to okomentujete a je to. To za týden zvládnete. Ani to nemusí být bůhvíjak dokonalé. Diplomek o Becketovi je tolik, že to oponenti ani moc nečtou. Možná by si ani nevšimli, kdybyste odevzdal nějakou starší.

St: Ale, to přece nejde. To by byl podvod!

Pr: No, jak myslíte. Ale abyste se pak nedivil, kdyby to nebylo přijato tak, jak si představujete. Třeba zrovna ten Heidegger se zhroutil, když ho po válce nenechali učit a odmítli ho jmenovat emeritním profesorem.

St: *úplně zhroucený* Tak já nevím. Já tu obhajobu posunu asi až na další semestr a vyberu si jiné téma.

Pr: *začíná se usmívat* Nezlobte se, dělal jsem si z vás trochu legraci. Ta práce je v pořádku. Takže nashle u zkoušek. *vyprovodí studenta z kanceláře, posadí se a zhnuseně odhodí diplomku stranou* Ztracené diplomky. K čertu s nimi! *Na to vejde Mefisto, položí před něj smlouvu, profesor si ji zběžně přečte a podepíše, Mefisto odejde z kanceláře, vezme za rameno opodál postávajícího studenta a odvede si ho. Setmívačka.*

Konec